

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 962/2020
10.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из с. ..., СО ..., чији је пуномоћник Снежана Станић, адвокат из ..., против туженог “НИШ ЕКСПРЕС“ АД Ниш - Чамурлија, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3050/2019 од 10.12.2019. године, на седници одржаној 10.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3050/2019 од 10.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1700/16 од 14.02.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено као незаконито решење туженог о престанку радног односа тужиоца број .../... од 17.05.2016. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .../... од 25.03.2015. године, те је обавезан тужени да тужиоца врати на рад и призна сва права на раду и по основу рада од престанка радног односа до повратка на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 98.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3050/2019 од 10.12.2019. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијом се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из става 2. наведеног члана, због којих се овај ванредни правни лек може изјавити у смислу члана 407. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку. Ревизија се, у смислу наведеног члана 407. став 1. тачке 1. и 2. Закона о парничном поступку, не може изјавити због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. тог закона

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био радник туженог по основу уговору о раду од 25.03.2015. године на пословима радног места ..., сектор општинских послова све до 19.05.2016. године, када му је решењем туженог број .../... од 17.05.2016. године уговор о раду отказан због повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тач. 1. и 5. Закона о раду и члана 6. став 1. и 2. Колективног уговора о одређивању права, обавеза и одговорности запосленог код туженог и члана 19. тачка 1. уговора о раду. Тужиоцу је стављена на терет повреда да је дана 26.04.2016. године приликом изласка из гараже на локацији ... број ... у 13,55 часова покушао да противправно присвоји металну подну пепељару, власништво туженог, ставивши је у металну канту која се налазила на задњем седишту његовог аута. Тог дана након завршетка рада у трећој смени тужилац је дошао у круг старе гараже туженог како би купио одређене ствари које су биле изложене ради продаје, те је након одабира ствари за куповину, отишао на благајну да изврши уплату према приложеном налогу у коме су такстативно наведене ствари и то две славине, лексан 4 м2, подтабла са 18 осигурача, огледало, метални лавабо, метални гардеробер и метална канта. Извршио је уплату од 2.200,00 динара за наведене ствари и издата му је признаница о уплати. На излазној капији приликом контроле у металној канти која се налазила на задњем седишту тужиоцевог аутомобила пронађена је метална подна пепељара црвене боје коју тужилац није платио, нити је била евидентирана у налогу за плаћање и признаници. Пре отказа тужиоцу је достављено упозорење о постојању разлога за отказ, на који се тужилац писаним дописом изјаснио негирајући чињенично стање у погледу пронађене подне пепељаре. Тужени је оспорио постављени захтев тужиоца наводећи да је тужилац знао где се налази спорна пепељара, јер је све ствари које је имао намеру да купи прикупио, па је самим тим морао видети и подну пепељару и морао је знати да се иста није налазила на отвореном простору, мада није спорио да тужилац није затечен како ставља пепељару у канту. Навео је да је тужилац обављао послове чувара, те му је обавеза да чува и штити имовину послодавца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев с обзиром да тужени није доказао да стоји кривица тужиоца тј. да је тужилац знао да се у металној канти за ђубре које је купио и платио налази пиксла - метална подна пепељара, нити да је ту ствар тужилац ставио у канту како би је на тај начин изнео. Тужилац није спорио да је у његовом возилу у металној канти за ђубре пронађена метална пиксла која је одузета приликом контроле, али није било доказа да је то резултат његове кривице која подразумева умишљај, јер из исказа тужиоца и сведока не произлази да је тужилац био свестан да се метална подна пепељара као ствар коју није купио налази унутар друге ствари металне канте коју јесте купио, није то знао нити је могао да зна. Тужени је као послодавац дужан да организује рад па и саму продају робе, том приликом био је задужен за контролу радник туженог ББ који није видео да је

тужилац за утовар припремио металну пикслу, већ је показао признаницу на којој је била уписана роба коју је и утоварио због чега нема доказа да је у питању противправно присвајање имовине туженог нити противправно стицање имовинске користи. Сведок ВВ је изјавио да је вредност пиксле 14,00 динара, а како је тужилац за купљене ствари платио износ од 2.200,00 динара, то постоји несразмера између повреде која се тужиоцу ставља на терет и санкције која је изречена имајући у виду одредбу члана 179а Закона о раду.

По оцени Врховног касационог суда правилно су супротно ревизијским наводима нижестепени судови применили материјално право приликом одлучивања о тужбеном захтеву.

Одредбом члана 179. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, ...75/14) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду запосленом, који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно и немарно извршава радне обавезе (тачка 1.), ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом односно уговором о раду (тачка 5.). Према члану 15. тачка 1. и 2. Закона о раду запослени је дужан да савесно и одговорно обавља послове на којима ради и да поштује организацију рада и пословања код послодавца као и услове и правила послодавца у вези са испуњавањем уговорних и других обавеза из радног односа. Колективним уговором о утврђивању права, обавеза и одговорности запослених код туженог и то чланом 6. предвиђене су повреде радних обавеза где су у ставу 1. наведене неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних обавеза са такстативно наведеним тачкама шта се сматра оваквим извршавањем радних обавеза, те ставом 2. незаконито управљање, располагање и коришћење имовине и средстава, као и понашање запосленог у управљању, располагању и коришћењу имовине и средстава које има и може да има за последицу умањење имовине и средстава, противправно стицање имовинске користи или изазивање поремећаја у процесу рада. Одредбом члана 19. тачка 4. уговора о раду тужиоца предвиђено је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду због оправданих разлога који се односе на радну способност и понашање запосленог, те ако неблаговремено, несавесно и немарно извршава радне обавезе.

За постојање наведеног отказног разлога потребни услови су радња запосленог која представља биће повреде радне обавезе и кривица запосленог. Радња запосленог може бити чињење или нечињење, а кривица је основ одговорности у случају повреде радне обавезе, с тим што за отказ уговора о раду није довољан сваки степен кривице, већ је потребно да је запослени извршио повреду радне обавезе намерно или из крајње непажње.

У конкретном случају није утврђено да на страни тужиоца постоји радња која би се могла квалификовати као повреда радне обавезе, па самим тим ни његове одговорности. Према наводима тужене, тужиоцу је отказан уговор о раду зато што је извршио повреду радне обавезе противправним присвајањем имовине туженог. Међутим, у поступку је утврђено да је тужилац купио тачно одређене ствари туженог које су изложене продаји, да да је имао и налог за уплату и признаницу са тачно наведеним стварима које је купио и платио, да му је било познато да се на излазу из круга фирме врши контрола, због чега није знао нити је могао знати да се у спорној канти налази и пиксла, а и лице односно радник туженог задужен за продају и утовар продатих ствари потврдио је да тужилац за утовар није припремио и металну пикслу, због чега супротно ревизијским наводима не

постоји кривица тужиоца нити његов умишљај у смислу наведеног отказног разлога противправног присвајања имовине туженог, посебно и због незнатне вредности исте у односу на вредност купљених ствари, те је правилан закључак нижестепених судова да постоји несразмера између повреда које се тужиоцу стављају на терет и санкције која је изречена, имајући у виду одредбе Закона о раду. Имајући у виду да тужилац није учинио повреду радне обавезе, нити је настао отказни разлог прописан чланом 172. став 1. тачка 2. Закона о раду, то значи да решење о отказу уговора о раду није законито и зато је као такво правилно поништено док се ревизијским наводима неосновано указује на супротно. Како је тужиоцу незаконито престао радни однос, тужена је на основу члана 191. став 1. Закона о раду обавезана да тужиоца врати на рад. Стога су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Осталим наводима ревизије туженог понављају се жалбени наводи, који су већ правилно цењени од стране другостепеног суда, те их овај суд неће детаљно образлагати у складу са одредбом члана 414. став 2. ЗПП, а наводи ревизије којима се оспорава оцена изведених доказа нису посебно разматрани будући да у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић